5 Οκτωβρίου 2026

Γερόντισσα Αναστασία της Ιεράς Μονής «Κυρά των Αγγέλων» Κερκύρας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ “ΚΥΡΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ” ΚΕΡΚΥΡΑΣ

1910-1979

Βίος και πολιτεία της Γεροντίσσης Αναστασίας

Η Γερόντισσα Αναστασία, η τελευταία κτίτωρ και ανακαινιστής της Μονής της Κυράς, εγεννήθη το έτος 1910 εις τον συνοικισμό Βλαχάτικα του χωρίου Αγίων Θεοδώρων Λευκίμμης.

Ο πατήρ της ωνομάζετο Χαράλαμπος Βλάχος και η μήτηρ της Ελένη Βλάσση. Ήσαν πτωχοί αγρότες, άνθρωποι του μόχθου, τίμιοι και ευσεβείς. Η θεοσεβής μήτηρ της Ελένη εις νεαρά ηλικία, αξιώθηκε θεϊκής οπτασίας προ του κατεστραμμένου ιερού σκηνώματος της Παναγίας της Κυράς.

Η Γερόντισσα ήτο δίδυμος με την Διαμαντίνα Βλάχου-Κουρή και είχε ακόμη τέσσαρας αδελφάς, τας: Ασημίνα, Αρετούσα, Θεοδώρα και Ιωαννέτα. Επίσης είχε

και δύο αδελφούς, τον Συμεών και τον Στυλιανόν. Από τους αδελφούς και αδελφάς της Γεροντίσσης απέκτησε τέκνα μόνον ο Συμεών, τον αριθμόν τρία.

Εις την οικογένεια της ευρίσκοντο και δύο ενάρετοι ρασοφόροι.

Η Γερόντισσα Αναστασία εγκαθίσταται στην Κυρά

Η Αναστασία όταν ήταν δέκα ετών διαβαίνουσα από την κατεστραμμένη Εκκλησία της Κυράς, αφού έκαμε το σημείο του Τιμίου Σταύρου άκουσε μία γλυκεία γυναικεία φωνή, η οποία ερχόταν από το κωδωνοστάσιο του ναού να της λέγη: «Είναι κρίμα ο οίκος μου να είναι έρημος. Εσύ τέκνον μου εκλήθης διά να φτιάξης την Εκκλησίαν και την Μονήν Μου».

Εις τα δεκατέσσαρά της χρόνια εμφορουμένη από θειο πόθο γι’ ολοκληρωτική αφιέρωσι στον Χριστό η Αναστασία εγκαταλείπει την πατρική της οικία και εγκαταβιοί στην Ιερά Μονή Αγίου Νικολάου εις τα Μελίκια Λευκίμμης όπου και ενδύεται το ράσο. Εκεί αποδύεται σε αυστηρούς ασκητικούς αγώνας, ενθυμουμένη πάντοτε την εντολή της Παναγίας. Με υπομονή, προσευχή και πνευματική πρόοδο περνούν 9 χρόνια έως ότου καταρτισθή στην μοναχική ζωή πλήρως.

Το έτος 1933, με την ευλογία της Μονής της μετανοίας της, αποχωρεί από τον Άγιο Νικόλαο και εγκαθίσταται οριστικά στην Κυρά. Τα πάντα γύρω της μαρτυρούν την εγκατάλειψι και αδιαφορία. Οι τοίχοι του ναού είναι γκρεμισμένοι. Στον χώρο του ναού φύονται αγριοσυκιές. Επάνω στην Αγία Τράπεζα ευρίσκει ένα σκουριασμένο κονσερβοκούτι, το οποίο εχρησιμοποιείτο ως κανδήλα. Κοιμάται αρχικώς στο ύπαιθρο έως ότου εγκατασταθή στο μοναδικό κελλί το οποίο έκτισαν ειδικά γι’ αυτήν οι συγγενείς της.

Η ασκητική πρακτική της Γεροντίσσης

Νηστεύει υπέρ μέτρον. Κάνει συχνότατα τριήμερα. Εσθίει μία φορά την ημέρα μετά την δύσι του ηλίου. Συνήθως άρτον εξηραμμένον άνευ ελαίου ακόμη και τα Σαββατοκύριακα και τις μεγάλες εορτές. Ποτέ της δεν χορταίνει το φαγητό της ακόμη κι αν αυτό είναι ολίγα νερόβραστα αγριολάχανα. Από την αδιάκοπη νηστεία παθαίνει θυρεοειδή και αβιταμίνωσι. Η υγεία της κλονίζεται κι όμως η αγάπη του Χριστού φλογίζει το είναι της. Κατά την μαρτυρία της υποτακτικής της μοναχής Αναστασίας Καστρινού, το σώμα της ήταν ένα ξύλο τετυλιγμένο στα ράσα. Στον λαιμό της έφερε μία τεράστια κοίλη σε μέγεθος πορτοκαλιού εξαιτίας του

θυρεοειδούς. Ουδέποτε έκαμε παράπονο για την ασθένεια της ούτε και επισκέφθηκε ιατρό για να υποβληθή στην αναγκαία εγχείρησι ή να της χορήγηση φάρμακα. Ένας ιατρός προσπάθησε να την εξετάση και εκείνη τον επετίμησε λέγουσα: «Κοίταξε να αλλάξης την ζωήν σου διότι είσαι βουτηγμένος εις την αμαρτίαν».

Υπέφερε φρικτούς πόνους

Η Γερόντισσα είχε στο ένα της πόδι πληγωθεί από κτύπημα τσεκουριού κατά την διάρκεια αγροτικών εργασιών. Ποτέ της δεν επεσκέφθη ιατρό γι' αυτό τον λόγον. Προσευχόταν και η πίστις της τής έδιδε αντοχή στους πόνους. Μοναδικό της φάρμακο ήταν το λάδι της κανδήλας της Κυράς με το όποιο το άλειφε όσες φορές υπέφερε...

Ελέγχει τους καταλύοντας την νηστεία

Ευρέθη κάποτε σε ταξείδι στην Ηγουμενίτσα για κάποια υπόθεσι της Μονής και εφιλοξενήθη σε γνωστά της πρόσωπα τα οποία κατέλυαν κρέας σε ήμερα Παρασκευή. Αφού τους ήλεγξε αυστηρότατα, συνέλεξε από το χωράφι χόρτα και τα εμαγείρευσε για να φάνε όλοι. Στον εαυτό της και μόνον ήταν εγκρατής υπέρ μέτρον. Στις μοναχές της εφέρετο μετά διακρίσεως και αναλόγως των ασθενειών των επέτρεπε να εσθίουν ιχθύας (βακαλάο) ή κρέας. «Εσύ δουλεύεις εις το κτήμα και κοπιάζεις και δικαιούσαι να τρως καλά διά να έχης την υγειάν σου», συνήθιζε να τους λέγη.

Όλοι ενθυμούνται τα νερόβραστα μα νοστιμότατα φαγητά της. Εμαγείρευε με ιδιαίτερη αγάπη και για τους προσκυνητάς οι οποίοι έρχονταν από την Ήπειρο για να την συμβουλευθούν...

Άλλη ασκητική πρακτική της Γεροντίσσης

Η ιδία κατά κανόνα συνετηρείτο από την θεία Κοινωνία. Ετηρούσε την αλουσία και την χαμαικοιτία. Μέχρι τέλους της ζωής της ετήρει το ανυπόδητον ακόμη και με τους μεγαλύτερους παγετούς. (Έτσι την βλέπομε και στις σχετικές φωτογραφίες της εποχής). Από τότε που στρώθηκε μουσαμάς στο πάτωμα ουδέποτε επάτησε επάνω αλλά ούτε και επλησίασε ποτέ της το ψυγείο. Τις ελάχιστες ώρες αναπαύσεως «έκλεβε» τον ολιγοστό της ύπνο επάνω σε δύο χονδροκομμένα

σανίδια, τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο όπου και έστρωνε μία κουρελού, το δε προσκέφαλό της ήταν μία πέτρα. Τα ενδύματά της ήσαν πάντοτε πεπαλαιωμένα και εφθαρμένα πλήρη επιδιορθωμάτων ώστε δεν εγνώριζε κανείς, ποιο ήταν το αρχικό ύφασμα!

Κατόπιν παρελεύσεως είκοσι εποικοδομητικών για το πνεύμα της χρόνων, προσήλθε στην Μονή η πρώτη της υποτακτική και σταδιακώς η συνοδεία της έγινε επταμελής. Η διδαχή της για τις μοναχές της δεν αφεώρα απλώς στην τέλεσι των τριών βασικών αρετών αλλά κυρίως την ταπείνωσι, την αφάνεια, την καταπολέμησι της φιλαυτίας, την αδιάλειπτη προσευχή και την απόλυτη πτωχεία. Πλούσιες ήσαν οι πνευματικές δωρεές οι οποίες της εδόθησαν άνωθεν για την μεγάλη της αυταπάρνησι και την υπέρμετρη άσκησί της. Της εδόθησαν άνωθεν το προορατικό και το διορατικό, χαρίσματα τα οποία χρησιμοποιούσε με κεκαλυμμένο τρόπο προς δόξαν Θεού για να ωφελήση την συνοδεία της και τους πάσχοντας πνευματικώς συνανθρώπους της και όχι γι’ εντυπωσιασμό και αυτοπροβολή.

Η ελεήμων μήτηρ

Μέσα στην πάροδο των ετών πολλοί απηλπισμένοι εκτύπησαν την θύρα του κελλιού της και ανεχώρησαν χαίροντες, λαβόντες ως εφόδιο την αγία προσευχή της. Επιθυμούσε να διδάξη όλους δύο πράγματα: την προσευχή και την εξομολόγησι.

Με το πτωχότατο βαλάντιο της συμπαρεστάθηκε σε πολλούς αναξιοπωθούντας κατά την διάρκεια της Κατοχής και ύστερα εμπεριστάτους συνανθρώπους της και ιδιαίτερα τους πτωχούς οικογενειάρχας. Πολλούς επίσης απέτρεψε από εγκληματικές ενέργειες.

Αποτέλεσμα της θαυμαστής προσευχής της

Διά της προσευχής της ανέβλυσε θαυματουργικώς νερό από ξηροπήγαδο της Μονής, εξεδιώχθησαν τα φίδια από τον αύλειο χώρο του ναού και εκαθαρίσθησαν δαιμονιζόμενοι οι οποίοι και μόνον στο άκουσμα του ονόματός της εθορυβούσαν φωνάζοντες: «Δεν την αντέχομε, δεν την αντέχομε την γριά ξυπόλητον».

Η σεμνότης και η ευπρέπεια της εμφανίσεως των προσκυνητών, ανδρών τε και γυναικών ήσαν κανών απαράβατος. Από τις αυστηρές παρατηρήσεις της, ουδείς εξαιρείτο. Τα χείλη της και το καθάριο στόμα της εξέφεραν μόνον προσευχές και

δοξολογίες στον Θεό.

Η αργολογία, η κατάκρισις και η ιεροκατηγορία ήσαν άγνωστοι γι’ αυτήν παρ’ όλο ότι επληγώθη «λόγω και έργω» από την κακία των ανθρώπων ακόμη και αναξίων μερικών ρασοφόρων και λειτουργών.

Όταν την επεσκέπτονταν μορφωμένοι, εκπαιδευτικοί κ.ά. αμέσως έφερε ένα βιβλίο, συνήθως την Αγία Γραφή, και επιτακτικώς έλεγεν: «Εσύ που είσαι γραμματιζούμενος για διάβασέ μας λίγο από αυτό το βιβλίο να ιδούμε τι έχει να μας πη σήμερα ο Θεός μέσα απ’ αυτό!».

Ωμιλούσε αυστηρά και ήλεγχε διότι δεν επέτρεπε παρεκκλίσεις από το θέλημα του Θεού όπως το εδιδάχθηκε από την Αγία Γραφή και την παράδοσι των Πατέρων της Εκκλησίας μας. Ουδείς όμως την εφοβείτο διότι εις αυτό το πήλινο σκεύος ηδύνατο να διακρίνη τις αγάπη μητρική και στοργή πνευματική γι’ όλα τα τέκνα της Κυράς όπως συνήθως απεκάλει τους προσκυνητάς της Μονής. Ο λόγος της ήταν απλούς αλλά και θεοφώτιστος. Οι συμβουλές της λιτές και κατανοητές και από τους απλούστερους. Η συμβολή της στην επίλυσι των προβλημάτων των πιστών ήταν θετική με αίσια έκβασι. Όποιος την επλησίαζε αισθανόταν μία ανεξήγητη γαλήνη και γλυκύτητα να κυριαρχή στο είναι του και αυτό ήτο αποτέλεσμα της ειρηνικής και προσευχομένης καρδίας της. Η συναναστροφή μαζί της μόνον ψυχωφελής και εποικοδομητική μπορούσε να είναι. Τόσον εξοικειωμένη ήταν με το ιερό πρόσωπο της Θεομήτορος, ούτως ώστε σε κάθε στιγμή και ώρα έσπευδε προ της αγίας Της εικόνος για να Της καταθέση το κάθε τι. Όταν οι προσκυνητές ή και τα πνευματικά της τέκνα της εζήτουν καθοδήγησι έλεγε: «Πάω να ρωτήσω πρώτα την Παναγίαν».

Η Γερόντισσα και οι προσκυνηταί

Την Γερόντισσα επισκέπτονταν καθημερινά πολ¬λοί προσκυνηταί από διάφορα μέρη της νήσου και της Ελλάδος. Κατά την υποτακτική της μοναχή Αναστασία Καστρινού ο κόσμος εσχημάτιζε «σχοινί». Ήσαν δηλαδή πολλοί στην σειρά ωσάν σχοινί το οποίο δεν έχει αρχή και τέλος.

Η Γερόντισσα τους εδέχετο όλους και ευκατάστα¬τους και ασήμαντους, και πνευματικούς και ακατάρτιστους.

Η ιδία στεκόταν εμπρός στην θαυματουργό εικόνα της Κυράς των Αγγέλων ενώ τον προσκυνητή έβαζε να προσευχηθή ενώπιον του Κυρίου στον Αρχιερατικό θρόνο.

Αφού τους απεκάλυπτε Χάριτι Θεού τα δέοντα για την σωτηρία τους, τους συνιστούσε νηστεία, προσευχή, εξομολόγησι, ευχέλαιο και Θεία Κοινωνία. Άλλοτε τα έλεγε στους ιδίους και άλλοτε έβαζε τους οικείους τους να μεταφέρουν τα μηνύματά της. Πολλές φορές έλεγε στις μοναχές: «Πιο γρήγορα απόψε οι δουλειές σας, ενωρίς να πάτε εις το κελλί. Αύριο θα έλθουν πολλοί Χριστιανοί από Ήπειρον και από παντού».

Τηλέφωνο και άλλο μέσο επικοινωνίας δεν υπήρχε. «Έχομε ένα σύρμα από την Μονήν μέχρι τα πανταχού της γης σπίτια», συνήθιζε να λέγη. «Και ποιο είναι αυτό;» την ρωτούσαν. «Η χάρις του Θεού και της Παναγίας» απαντούσε με ταπείνωσι. Όταν δε την ρωτούσαν τι βλέπει και ομιλεί αναλόγως στον καθένα εκείνη έκρυπτε την αγιοπνευματική αρετή της και έλεγεν απλώς: «Η χάρις του Θεού με φωτίζει τι να πω η αγράμματος και αθλία». Εκείνο δε το οποίο εντυπωσιάζει είναι το γεγονός ότι απευθυνόταν στην Παναγία και τους Αγίους με οικειότητα, ωσάν σε ειδικά της πρόσωπα!

Εφρόντιζε όλοι να φιλοξενηθούν και να ξεκουρασθούν στο μοναστήρι και να φύγουν με εφόδιο την ευλογία της Παναγίας και την ιδική της ευχή και φορτωμένοι κυριολεκτικά με τα δώρα της αγάπης της. Ήταν αφιλοχρήματος και ανάργυρος. Οι προσφορές για τα έργα της Μονής δίδονταν από όσους μπορούσαν χωρίς η ιδία να το ζητήση. Η κεκρυμμένη αρετή της την επρόδιδε και παρ’ όλη την «ανάρμοστον» εμφάνισί της το Πνεύμα του Θεού πληροφορούσε τις καρδιές όλων που την επισκέπτονταν κατ’ επανάληψι για να ωφεληθούν από τον λόγο και την προσευχή της. Στις καρδιές όλων εγένετο Μήτηρ, η μετά την Κυράν όντως Μήτηρ!...

Κύριο μέλημά της η ανακούφισις των ενδεών

Η μακαρία Γερόντισσα Αναστασία ζούσε σε απόλυτη πτωχεία. Ως νεαρά ήταν εύμορφος και όλοι την επαινούσαν γι’ αυτό. Για αυτό έβαλε κανόνα στον εαυτό της να μένη πάντοτε ρακένδυτος και ατημέλητος....
Η τέχνη της ήταν το να μοιράζεται όχι από το πε-ρίσσευμα της αλλά εξ εκείνου το οποίον δίδοντας το, το εστερείτο. Είχε βεβαίως την πρόνοιά της η Μεγάλη Γερόντισσα της Μονής, η ιδία η Κυρά!...

Σηκώνει αγογγύστως τον σταυρό του διωγμού

Εκείνο όμως το οποίο εχαρακτήρισε κατ’ εξοχή την ζωή της μακάριας Γεροντίσσης ήταν ο διωγμός. Διωγμός από παντού από εκκλησιαστικούς και τοπικούς άρχοντας. Διωγμός ανηλεής και ακατάπαυστος. Ο εν λόγω σταυρός του διωγμού είναι ένας εκ των οποίων δίδονται άνωθεν εις τους τελείους προς εξαγιασμό τους. Όπως λέγη απλώς ο λαός, η Γερόντισσα «ουδέποτε κατάπιε γλυκό σάλιο». Εκυνηγήθη βαναύσως, εκτυπήθη, εκακοποιήθη και εδικάσθη γι’ υλικά ωφέλη. Εκείνη όμως προσευχομένη αντεμάχετο τους πονηρούς δαίμονας οι οποίοι παρετηρούσαν μία πτωχή και αγράμματη γυναίκα να τους πολεμά αγογγύστως και με ταπείνωσι, μηδέποτε διαμαρτυρόμενη….

Η τελευταία ιδιοκτήτρια του ναού, η Ελένη Μοναστηριώτου, προτού κοιμηθή τον φυσικό θάνατο εδήλωσε εις όλους ότι επιθυμία της ήταν ο Ναός της Παναγίας να γίνη Ιερά Μονή και να εγκαταβιώσουν σε αυτήν μοναχαί. Η προσευχή και η φιλοξενία να μην παύουν όπως χαρακτηριστικώς είχεν είπει. Η απλοϊκή Αναστασία κατώκησε χάριτι Θεού και κατ’ εντολή της Παναγίας στην Κυράν και ειργάσθη αόκνως για την ανακαίνισι του ναού και την συγκρότησι της Ιεράς Μονής εις βάρος πολλές φορές της υγείας της και άνευ βοηθείας των εντοπίων.

Η εργασία της αυτή μαζί με την πνευματική της προκοπή εκίνησαν τον φθόνο των δαιμόνων οι οποίοι εχρησιμοποίησαν ευυπόληπτους κατά τα άλλα «χριστιανούς» για να την εκδιώξουν από την εστία της Παναγίας. Όταν συνεκροτήθη η Μονή, η κοινοτική αρχή θυμήθηκε το θέμα και άρχισε να διεκδική τον ναό προς εκμετάλλευσι οικονομική, για να γίνη τόπος αναψυχής και παραθερισμού και να οργανώνωνται εκδηλώσεις ως και εμποροπανηγύρεις. Επιπλέον δε, εσκέφθησαν όπως μεταφέρουν εκεί και το κοιμητήρι της κοινότητος ούτως ώστε να έχουν πλήρη οικονομικά οφέλη από τις κηδείες και τα μνημόσυνα. Αυτό συνέβη κατά το έτος 1936 και ήταν η πρώτη φορά κατά την οποία εξεδιώχθηκε από το κελλί της με δικαστική απόφασι.

Όταν έπαυσε ο σάλος αυτός, η Αναστασία επέστρεψε στο κελλί της. Στον Ναό της Κυράς ανήκαν αρκετά αγροτεμάχια τα οποία δυστυχώς είχαν καταπατηθεί από τον 19ον αιώνα. Οι καταπατηταί όμως στο διάβα των χρόνων εγνώρισαν οικτρό θάνατο. Οι γυναίκες τους εθεώρησαν τους θανάτους αυτούς επέμβασι της θείας δίκης και συνετισθείσαι παρέδωκαν στην Αναστασία είκοσι ελαιόδενδρα καθώς επίσης κεραμίδια και ξυλεία για τα έργα της Μονής.

Νέοι διωγμοί επερίμεναν την Αναστασία. Η άδικος κατά πάντα κοινοτική αρχή θεωρούσε την Αναστασία επίβουλον των συμφερόντων τους και παρ’ όλην την πτωχεία και την κακοπάθειά της ο δαίμων ετύφλωνε τους οφθαλμούς τους και την επολεμούσαν κάθε φορά με περισσότερη μανία.

Το «αγιοκούφαλον»

Καταφύγιο της ήταν η κουφάλα μιας γέρικης εληάς έξω από το προαύλειο της Κυράς. Από τις πύρινες προσευχές της ο χώρος εκείνος εν ώρα νυκτός ακτινοβολούσε και σημειωτέον ότι κατ’ εκείνους τους χρόνους δεν υπήρχαν λαμπτήρες στους δημοσίους δρόμους ή τους χώρους κοινής χρήσεως. Εξαιτίας δε του υπερκοσμίου φωτός το οποίο εκάλυπτε τον χώρο, επεκράτησε το έθος η ελαία να ονομάζεται «αγιοκούφαλον». Δεν είμεθα σε θέσι να γνωρίζωμε τις επιθέσεις τις οποίες εδέχετο η οσία μήτηρ σε εκείνο τον χώρο από τον μισόκαλο δαίμονα αλλ’ ούτε και τις άνωθεν παρηγοριές και ενισχύσεις τις οποίες ελάμβανε. Ένα μόνον γνωρίζομε, ότι απ’ εκείνους τους χρόνους κατά τους οποίους εζούσε και ασκήτευε εις αυτό η Αναστασία και έως σήμερα, ο χώρος θεωρείται ιερός και αγιοβάδιστος.

Η υπαίθριος κανδήλα

Χαρακτηριστικό είναι και το εξής θαυμαστό περιστατικό: όταν η Γερόντισσα ζούσε στο αγιοκούφαλο, άναβε υπαίθρια κανδήλα η οποία δεν έσβηνε ούτε και με την σφοδρότερη κακοκαιρία. Αντιθέτως οι καταπατηταί άναβαν κανδήλα στο ναό η οποία και έσβηνε ευθύς αμέσως μετά την άψι της φλογός αυτής! Τόση μανία εκυρίευσε το είναι των ανθρώπων εκείνων ώστε εθρυμμάτισαν την κανδήλα της Αναστασίας. Μετ’ ολίγον όμως η φοράδα του καταπατητού έρριψε επί της γης την σύζυγο και την θυγατέρα του, οι οποίες ταπεινωθείσαι εκ του συμβάντος αυτού, εζήτησαν συγγνώμην από την Γερόντισσα για την ανόσια πράξι τους.

Αποχωρεί της Μονής και επανέρχεται κατόπιν ενυπνίου

Άλλοτε, ύστερα από διωγμό η Αναστασία απέκαμε και αναγκάσθηκε να μετοίκιση σε Μονή στα βόρεια της νήσου, μακράν από ταυς βαναύσους εκείνους ανθρώπους. Εκεί ωραματίσθηκε κάποιον Αρχιερέα μιτροφόρο ο οποίος την διέταξε να επιστρέψη στην Κυράν λέγων: «Με σκάλα να μπης παιδί μου από τον φεγγίτην εις τον ναόν και να μην φοβήσαι. Ουδείς πλέον θα σε ξαναπειράξη». Όπερ και

επαληθεύθη.

Τους διωγμούς διεδέχθησαν οι προπηλακισμοί και οι δίκες. Πολλές φορές κτυπήθηκε από αστυνομικούς επειδή δεν εγκατέλειπε την Κυράν και μάλιστα ένας από αυτούς την ελάκτιζε με ορμή – είθε ο Κύριος να τον συγχωρήση…

Θαυμαστή έκβασι της δίκης

Όταν στην Μονή κατώκησε η πιστή υποτακτική και υστέρα διάδοχός της εις την Ηγουμενία, δόκιμος Αγγελική Καστρινού και υστέρα Αναστασία μοναχή, τας παρέπεμψαν μαζί σε δίκη ότι δήθεν η ξυλεία των στασιδιών του ναού, ήταν προϊόν κλοπής την οποία είχαν διαπράξει από κοινού. Λόγω των πολλών υποθέσεων, η δίκη των έμεινε να εκδικασθή στις 12 η ώρα το βράδυ. Ως δε την είδε έμπροσθέν του ο δικαστής έμεινεν άφωνος και δεν μπορούσε να ομιλήση. Ξαφνικά σηκώθηκε και εφώναξε: «αθώα η κατηγορουμένη και λύεται η συνεδρίασις!». Και αυτό έγινε διότι κατά την προηγούμενη είδε καθ’ ύπνους την Αναστασίαν -καίτοι δεν εγνωρίζονταν- και τον επληροφόρησε για την αθωότητά της. Την έσυραν σε πολλές δίκες και όμως επί το πλείστον αθωώνετο θαυματουργικώς…

Η Γερόντισσα Αναστασία έμαθε να αποβλέπη μόνον στο θείο έλεος και την πρόνοια της Κυρίας Θεοτόκου, δι’ αυτό και αγωνιζόταν υπέρ άνθρωπον.

Η υπομονή της εκαρποφόρησε και παρ’ όλες τις δυσκολίες οι οποίες μέχρι και σήμερα συνεχίζονται, η Μονή υφίσταται και προστατεύεται από το Προεδρικό Διάταγμα ιδρύσεως της.

Ουδέποτε στηρίχθηκε στις δυνάμεις των εντοπίων πολιτικών αρχόντων ούτε καν εις τους συγγενείς της. Ετελούσε μετ’ ακριβείας τον μοναχικό της κανόνα ημερησίως, νηστεύουσα και δεομένη, εξιλεουμένη ενώπιον του Κυρίου διηνεκώς. Ταπεινώς εζητούσε τις ευχές των ιερέων οι οποίοι εξυπηρετούσαν την Μονή.

Η μοναστική ταυτότης της Γεροντίσσης

Εις το σημείον αυτό αξίζει να αναφέρωμε τα εξής: Η Γερόντισσα Αναστασία προσήλθε για να μονάση αρχικά στη Ιερά Μονή Αγίου Νικολάου Μελικίων Λευκίμμης. Εκεί ενεδύθηκε την στολή της μοναχής με την ευλογία της Ηγουμένης αφού ο εφημέριος εσταύρωσε τα ενδύματά της ενώπιον της εικόνος του Χριστού. Δεν εκάρη ρασοφόρος ή μεγαλόσχημος μοναχή ούτε άλλαξε το βαπτιστικό της όνομα. Ακολούθως στην Μονή της Κυράς δεν εχειροθετήθηκε ούτε ενεθρονίσθηκε

Ηγουμένη. Και αυτό διότι κατά τα έτη εκείνα είχαν ατονίσει τα μοναχικά θέσμια και οι εκκλησιαστικώς ιθύνοντες έδιδαν σημασία στις Μονές της Χώρας ήτοι την Παναγία την Πλατυτέρα, την Αγία Ευφημία και τους Αγίους Θεοδώρους. Οι Μονές των χωριών ήσαν επί το πλείστον ιδιωτικές και ζούσαν κατά βούλησι των κτιτόρων και κτιτορισσών αυτών. Παρ' όλα αυτά αρκετές άγιες ψυχές ανεδείχθησαν εκ των Μονών εκείνων.

Τι κι αν δεν εγένετο επισήμως μοναχή η Αναστασία; Τι κι αν δεν εφόρεσε το μοναχικό σχήμα με τον κεντητό κόκκινο Γολγοθά; Τι κι αν δεν εβάσταξε ηγουμενική ράβδο ή δεν εφόρεσε επιστήθιο αργυρό σταυρό ή δεν εκάθισε στο ηγουμενικό στασίδι;

Έκαμνε τα έργα των μοναχών και ζούσε την αγγελοειδή ζωή των μοναχών γι' αυτό και κατετάγη στον χορό των παρθένων και των μοναζόντων και αξιώθηκε να ηγηθή της πνευματικής μάνδρας της Κυράς….

Η θεία δωρεά του Μεγάλου και Αγγελικού Σχήματος

Η Γερόντισσα όπως ανεφέρθηκε ενεδύθηκε την στολή της δοκίμου μοναχής εν έτει 1924. Διήλθε την απλή και αφανή ζωή της «νηστεία, αγρυπνία, προσευχή» δι' ο και έλαβε «ουράνια χαρίσματα». Η χάρις του Παναγίου Πνεύματος εσκήνωσε στην καθαρή καρδιά της και την επλούτισε με θεία χαρίσματα όπως το νερό το οποίο μετατρέπει την άγονη γη σε ανθοφορούσα και καρποφορούσα. Ο ασκητικός της κόπος και οι θλίψεις του μονήρους βίου εχαλύβδωσαν το φρόνημά της και την έκαμαν «έδαφος στερεόν» για τα πνευματικά της τέκνα.

Οι αγώνες της ευλογήθησαν και έτσι ανεκαινίσθηκε η παλαίφατος Μονή, ανωκοδομήθηκε ο Ναός της Παναγίας, ανεπτύχθηκε το μοναστηριακό συγκρότημα, και εστελεχώθηκε η αδελφότης.

Δοκιμασθείσα ως «χρυσός εν χωνευτηρίω», έφθασε να αριθμή μοναστική ηλικία 55 ετών. Και όλα αυτά τα έτη ως δόκιμος μοναχή, δίχως κουρά, δίχως μοναστικό όνομα, δίχως αναγνώρισι παρά της Εκκλησίας. Με συντρόφους την έντιμο πενία, την περιφρόνησι και το κομβοσχοινάκι της ανέμενε την κλήσι για την έξοδο από τον κόσμο αυτό. Και την ύστατη στιγμή ο Πανάγαθος Θεός της έστειλε τον Άγγελόν Του για να την παρηγορήση και να την εφοδιάση με την πανοπλία ήτοι το Μέγα και Αγγελικό Σχήμα των μοναχών.

Αρχάς του Σεπτεμβρίου του 1979 η Γερόντισσα ευρίσκετο ανήμπορος στο κελλάκι της όταν εδέχθηκε την επίσκεψι του πνευματικού και φιλόστοργου Μητροπολίτου

της νήσου, μακαριστού Πολυκάρπου Βαγενά. Συνεζήτησαν με την Γερόντισσα, την ευλόγησε πατρικώς και απεχώρησε. Η αγαθή Γερόντισσα έχουσα γνωρίσει την αδιαφορία εκ της διοικούσης Εκκλησίας και έχουσα αντιμετωπίσει τα προβλήματα της Μονής άνευ συμπαραστάσεως των ιθυνόντων δεν ηδύνατο να πιστεύση ότι ο Μητροπολίτης της ως φιλόστοργος πατήρ εισήλθε στο κελλί της και ως εκ τούτου ενετράπη να του αναθέση την μέριμνα της Μονής μετά τον θάνατό της. Συναισθανόμενη το τέλος της, την Παρασκευή 14η Σεπτεμβρίου 1979, εκάλεσε στο κελλί της τον εφημέριο της Μονής, τον ευλαβή λευΐτη Νικόλαο Βούλγαρη, ο οποίος συνέδραμε υλικώς και πνευματικώς το έργο της Γεροντίσσης. Αφού εξωμολογήθηκε τους λογισμούς της του εζήτησε να σύνταξη την υπ' αριθ. 4/14-9-1979 αναφορά του για την κατάστασι της Ιεράς Μονής και να προσκαλέση τον Μητροπολίτη για να την εξομολογήση και να συζητήση μαζί της.

Η αναφορά εισήλθε στο αρχείο της Ιεράς Μητροπόλεως με αριθμόν 2808/18-9-1979 και την επομένη, ήμερα Τετάρτη 19 Σεπτεμβρίου 1979 το απόγευμα, ο Μητροπολίτης διέβη το κατώφλι της Μονής. Κατευθύνθηκε στο κελλί της Γεροντίσσης και την εξομολόγησε. Ευθύς αμέσως ο ίδιος εκάλεσε την αδελφή Αγγελική, η οποία έμελλε να διαδεχθή την Γερόντισσα στην Ηγουμενία και τον εφημέριο Νικόλαο Βούλγαρη και άρχισε να διαβάζη την Ακολουθία του Σχήματος. Έβγαλε από τον κόρφο του το Σχήμα, το επέρασε στην Γερόντισσα και ένδακρυς επρόφερε το όνομα «Αμβροσία». Έτσι η Γερόντισσα εδέχθηκε από τον φιλομόναχο Επίσκοπο την θεία δωρεά του Μεγάλου και Αγγελικού Σχήματος ετοιμασθείσα καταλλήλως διά του Ιερού Ευχελαίου, της Ιεράς Εξομολογήσεως και της Θείας Κοινωνίας διά την Βασιλεία των Ουρανών….

Ο Μητροπολίτης Πολύκαρπος χειροθετεί μεγαλόσχημον την Γερόντισσα Αναστασία. Έργο αγιογραφικού εργαστηρίου Ιεράς Μονής Παντοκράτορος Κερκύρας.

Την ύστατη στιγμή ο Κύριος έστειλε τον Άγγελο της τοπικής Εκκλησίας για να ενδύση την Γερόντισσα με την Αγγελική Στολή του Σχήματος. Αίρων τους οφθαλμούς του εις τον ουρανό και με την άκρη του ωμοφορίου του επί της κεφαλής της Γεροντίσσης παρεκάλεσε εκ βάθους καρδίας τον Ιησούν Χριστόν λέγων: «Σόφισον αυτήν και επίχεε αυτή την παρά του ηγεμονικού Σου Πνεύματος χάριν και σύνεσιν· ενίσχυσον αυτήν εις τον κατά του αοράτου εχθρού πόλεμον· τας εκ της σαρκός επαναστάσεις, τη κραταιά δυνάμει σου, κατάβαλε· δος αυτή ευαρεστείν σοι εις αίνεσιν και δοξολογίαν αδιάλειπτον, εις ύμνους ευκαίρους, εις ευχάς ευπρόσδεκτους, εις βουλήν ορθήν, εις καρδίαν ταπεινήν, εις πράξιν ζωής και πραότητος και αληθείας. Καταξίωσον αυτήν ευαρεστείν σοι εν πραότητι, εν αγάπη, εν τελειότητι, εν επιστήμη, εν ανδρεία και προσφέρειν σοι ύμνους και

δοξολογίας και ευχάς εις οσμήν ευωδίας. Τελείωσον αυτής την ζωήν εν οσιότητι και δικαιοσύνη, ίνα αδιάστατον και ακηλίδωτον την εις σε έχουσα ένωσιν, καταξιωθή της επουρανίου Σου Βασιλείας» (Ακολουθία του Μεγάλου Σχήματος).

Λίαν συγκεκινημένος ανεφώνησε: «Η αδελφή ημών Αμβροσία μοναχή έλαβε το Μέγα και Αγγελικόν Σχήμα εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». Η πράξις αυτή του Μητροπολίτου είχε σκοπό να ενισχύση πνευματικώς την Γερόντισσα ολίγον προ του τέλους της. Η Μονή ήταν ακόμη Ησυχαστήριο μη αναγνωρισμένο, το οποίο εδέχετο λυσσαλέα τα κτυπήματα του διαβόλου ο οποίος μετεχειρίζετο ως όργανά του ρασοφόρους και λαϊκούς, διοικητικούς και μη παράγοντας. Όλοι δυνατοί και ισχυροί, εξέσπων σε μία ανίσχυρη, πτωχή και αγράμματη γυναίκα η οποία αγωνιζόταν με το κομβοσχοίνι της για την στερέωσι του οίκου της Παναγίας. Διέλαθε όμως της προσοχής όλων ότι κτυπώντες την Αναστασία εκτυπούσαν την καρδιά της Κυρίας και Δεσποίνης του μοναστηρίου, της Παναγίας. Η Παναγία έστειλε τον Μητροπολίτη για να κείρη την Γερόντισσα και να την προπέμψη τοιουτοτρόπως εις την Βασιλεία των ουρανών. Λόγω του μη ανεγνωρισμένου χαρακτήρος του Ησυχαστηρίου και της πνευματικής αδυναμίας μερικών μοναχών ως και αδελφών λαϊκών, η κουρά της Γεροντίσσης έπρεπε να γίνη μυστικώς και να μην ανακοινωθή προ του επικειμένου τέλους της και αυτό εις ολίγους. Το μυστικόν εγνώριζαν ο Μητροπολίτης, η Γερόντισσα Αναστασία (Αμβροσία μοναχή) η αδελφή Αγγελική (Αναστασία μοναχή) και ο πατήρ Νικόλαος Βούλγαρης. Η Παναγία μέσω του Μητροπολίτου εφανέρωσε την θέλησί Της και έτσι εκάλεσε την Γερόντισσαν Αναστασία για το ουράνιο ταξείδι επιβραβεύουσα διά του Μεγάλου Σχήματος μία κοπιώδη μοναστική ζωή και πολιτεία των 55 ετών….

Πηγή: *Ιερομονάχου Δημητρίου Καββαδία, Βίος και Πολιτεία της Ασκήτριας Αναστασίας της Ιεράς Μονής "Κυρά των Αγγέλων" Κερκύρας 1910-1979, Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλης».*

Αναδημοσίευση από: *http://www.impantokratoros.gr/C89B8410.el.aspx*